

TAR KÁROLY

A jelenések vége

*Naponta zabálunk a tudás fájának gyümölcsseiből
Figyeljük a kerubokkal keletről kerített Édent
Ma is szétpattanásig hitünkkel tele a fejünk*

*Amikor új Jeruzsálemünkben sem lesz majd éjszaka
És a Paradicsom minden utcája csupa színarany
Kőfalában unottan roskad tucatnyi drágakő
Nem lesz ott fájdalom és ott nem lesz többé halál
S az alkotónak sem lesz már zsolozsmás tömjénszaga*

*Hétköznapjaink földjére száll szent városunk szépen
Kristálytisza üveghez hasonló lesz minden Éden
És Napkelet felől sem koslatnak többé pofátlanul
Villogó pallosuk lángját lengetve kegyetlenül
A kor-konokra kőkeményedett kerub zsoldosok*

*És aki kiűzött minket is hibátlan kertjéből
Szakállas bölcsességét és tévedhetetlenségét
Magáról rongyként ledobva, patinás szívéből
Tettének tövisét jaj nélkül kivetve valóban
Velünk lakozik és velünk lesz örökkön örökké*

*Képünkre teremtve génjeiben is jóságosan
Évezredekre hibátlanak hitten és akartan
Életgyöngyszemeinkből képzelt hasonmás Úristen
Mellöttünk járva – végül magunk leszünk földön-égben
És soha senki sem lehet többé fölöttünk s alant*

TAR KÁROLY (1935, Kolozsvár) író, szerkesztő. Fémipari technikus, újságírói és tanári, majd sajtóvezetői diplomát szerzett. Publicista, főszerkesztő, aranytollas újságíró. Félszáz (regény-, vers-, riport- stb.) kötet szerzője. 1995-től unokái nevelésére Svédországba távozott, magyar irodalmi és családi lapot, rádióadást alapított és szerkeszt. Munkásságát a Magyar Érdemrend lovagkeresztjével és a Pro Cultura Hungarica díjjal jutalmazták.